

De week - Zondag

- Heel vervelend.

Lynn bleef staan en zette de vuilniszak, die ze beneden in de vuilcontainer wilde gooien, neer op de betonnen vloer van de galerij.

- Het is nu eenmaal zo, zei de buurman.

Hij was ontslagen, precies zoals hij donderdag voorspeld had. Lynn zei toen dat het allemaal wel mee zou vallen, maar vrijdag bleek toch zijn laatste dag bij het bedrijf te zijn geweest.

- Ben je niet kwaad of zo? vroeg Lynn. Hoe lang heb je daar nou gewerkt?

- Ongeveer zes jaar.

- En opeens ben je niet meer nodig?

- Ze zetten te weinig om, door de crisis, daarom moeten ze een afdeling sluiten.

- Tjonge, zei Lynn. En je blijft er zo kalm onder.

- Och, zei de buurman, het is zondag. Ik maak me op maandag wel weer druk, als ik niet naar mijn werk kan.

- Vond je het leuk werk?

- Jawel. Bovendien, je moet toch wat? Wat moet je anders met je leven?

Lynn wilde er geen antwoord op geven, want naar haar mening was de mens niet voorbestemd om te ploeteren. Maar ze wist niet of de buurman streng gelovig was en hij zich misschien half dood moest werken van zijn god.

- Het is wel een koude zondag, zei ze, terwijl ze naar de grauwe lucht keek.

- Valt wel mee, voor november.

Hij had een jas aan, omdat hij net van buiten kwam. Lynn droeg slechts een vest over haar dunne coltrui.

- Tja, zei ze. Wat ga je nu doen?

De buurman haalde zijn schouders op. Hij stak zijn handen in z'n zakken en duwde met de neus van zijn rechterschoen tegen de vuilniszak.

- Ken jij geen mensen? vroeg hij.

- Ik ken wel mensen. Bedoel je mensen die een baan in de aanbidding hebben?

- Bijvoorbeeld.

Ze dacht even na.

- Nee, niet echt. Wel mensen met geld, maar die hebben niemand nodig.

- Ik pak alles aan, zei hij enigszins verlegen.

Daar had Lynn een gloeiende hekel aan. Zo verdroeg ze het ook slecht als iemand haar zijn excuses aanbood. Ze had meer waardering voor joviale bluf. Zwakte kon ze niet waarderen.

- Dat moet je niet doen, zei ze. Ga op je strepen staan en zoek een fatsoenlijke baan. Je bent toch geen snotneus meer? Heb je al een uitkering?

- Die moet ik nog regelen. Maar misschien heb ik die niet nodig, als ik morgen al werk vind. Ik wil geen uitkering.

Lynn zuchtte.

- Dan begrijp je het niet, zei ze. Je betaalt jarenlang braaf de premies, maar nu je eindelijk een keer kunt incasseren, probeer je dat te voorkomen.

Hij keek even achter zich, alsof daar iemand stond, en schudde toen nee.

- Een uitkering... dan profiteer je alleen maar.

- Natuurlijk profiteer je van een uitkering. Als je waterschade hebt en je verzekering betaalt uit, dan profiteer je ook. Dat weiger je toch niet?

- Dat is wat anders. Aan waterschade kun je niets doen. Dat moet vergoed worden.

- O, zei Lynn ongeduldig, dat is wat anders. Je hebt zeker jezelf ontslagen?

- Hoe bedoel je? vroeg hij onzeker.

- Niets, zei ze. Ik ga mijn vuilniszak maar eens in de container gooien.

- Wat doe jij eigenlijk voor werk?

- Werk? zei Lynn verbaasd. Ik?
 - Nou... je hebt toch inkomsten? Of heb je een uitkering?
 - Geen uitkering, beste buurman. Maar ik zou hem met graagte accepteren. Alles wat de overheid mij terug wil geven van het geld dat ik in de schatkist heb moeten storten, wordt door mij gretig en zonder vragen te stellen aangenomen. Al stinkt het, het is welkom.
 - Waar leef jij dan van, als ik vragen mag? Ik hoor regelmatig een piano. Geef je soms pianoles?
- Lynn keek haar buurman onderzoekend aan. Misschien was hij een beetje gek en hadden ze hem daarom ontslagen.
- Nee, zei ze met een meelevende glimlach. Ik geef geen pianoles.
- Hij wachtte nog even, maar Lynn gaf geen verdere uitleg.
- Je zult het misschien niet willen vertellen, zei hij toen. Het gaat mij ook niets aan.
 - Het is zondag, zei Lynn. Dan ben ik altijd bereid om mijn medemens te woord te staan.
 - Daarom, zei hij opgelucht. Daarom net.
 - Afijn, zei Lynn, op naar de vuilcontainer!
- Ze bukte en greep de vuilniszak bovenaan vast.
- Wat dan? vroeg hij.
 - Pardon? zei Lynn.
 - Nou, wat doe je?
 - Die zak in de container gaan gooien.
 - Nee, ik bedoel voor werk.
- Lynn liet de zak los en rechte haar rug. Ze probeerde zich te herinneren hoe dit misverstand was ontstaan.
- Ik heb geld, zei ze toen eenvoudigweg.
 - Hoe dan?
 - Zeg, buurman...
 - Niet dat het mij wat aangaat.
- Ze wist al waar het mis was gegaan.
- Ik wil best met je over geld praten, zei ze gedecideerd, maar je hoeft niet alles van me te weten.
 - Natuurlijk niet, haastte hij zich te zeggen. Dat zou nogal fraai zijn, als ik me met jouw zaken zou bemoeien. Maar ik dacht, misschien heb je iets gevonden waar ik ook wat aan heb.
 - Een of ander slimigheidje, bedoel je?
 - Ja, zoiets. Een manier om geld te verdienen.
 - Ik zou het echt niet weten.
 - Maar je hebt geld, zei je net.
 - Gelukkig wel.
 - Hoe kom je daar dan aan?
 - Je vergeet wat, zei Lynn. Je vergeet te zeggen dat het je niets aangaat.
 - Maar ik dacht dat je het mij wilde vertellen.
 - Een slimigheidje?
 - Ja, hoe jij aan je geld komt.
 - Ik kom niet met een slimigheidje aan mijn geld.
 - Daarnet zei je toch iets anders.
- Lynn hief even beide handen, alsof ze de buurman op wilde pakken en naar beneden gooien.
- Luister, zei ze geïrriteerd. Ik heb geld, ja? Gewoon, ik heb geld. Ik hoef niet slim te zijn. Wacht... Ik bedoel, ik heb geen slimigheidje nodig.
 - Hoe kan dat dan? vroeg hij achterdochtig.
 - Hoe dat kan? Simpel. Mijn voorvaders hebben ongegeneerd goedgegelovige mensen, die graag wilden werken, omdat ze anders toch niets te doen hadden, afgeperst, uitgezogen en platgestampt de armoe in geschopt. Daarom heb ik nu geld.
 - Je hebt het geërfd, bedoel je?
 - Je snapt het. Ik heb het geërfd, jaren geleden.
 - Da's mooi, zei hij. Dat zou ik ook wel willen.

- Nooit wat geërfd?

- Ja, dat wel. Een eikenhouten kastje van mijn grootouders. Het zou best eens veel waard kunnen zijn. Heb jij daar geen verstand van, omdat je geld hebt?

- Nee, van kastjes weet ik niet veel. Probeer het eens bij een antiquair.

- Daar kom ik nooit. Dat is meer voor mensen met geld. Kom jij er weleens?

- Toevallig laatst nog in zo'n zaak geweest.

- Zie je? Dat heb je met mensen met geld.

- Ik ging er schuilen voor de regen. Afijn...

Maar ze hoorde vanuit haar flat een doordringend gezoem. Iemand drukte beneden op de bel.

- Da's bij jou, zei de buurman, die zijn sleutels tevoorschijn haalde.

- Blijkbaar.

Ze draaide meteen om en liep haar flat in. De deur had ze al die tijd open laten staan.

- Ik ben naar binnen, hoorde ze de buurman roepen.

Doe dat, dacht Lynn. Ik ben al binnen.

- Ja?

Terwijl ze wachtte, duwde ze de gangdeur dicht, zodat het warm zou blijven in de huiskamer. De zak met huisvuil stond nog op de galerij.

- Mevrouw, klonk het op gewichtige toon, het is zondag.

- Gelukkig wel, zei Lynn.

- Ik ben blij dat u dat zegt.

- Het is niets, zei Lynn. Maar wat wilt u van mij, beste man?

- U ook blij maken.

- Toe maar.

Lynn baalde van haar nieuwe intercom. Met de oude intercom kon je nauwelijks een gesprek voeren. Je luisterde gewoon even naar het gekraak en riep dan keihard: Nee!

- Wat vindt u van het leven, mevrouw? Bent u tevreden?

- Ja.

- Dat vind ik fijn voor u, echt waar.

- Dank u.

- Maar, ging de man verder, het is zondag.

- Dat zei u al.

Waarom luisterde ze überhaupt naar die kwezel?

- De zondag, mevrouw, stemt tot nadenken. Het is een bijzondere dag.

Nu wist ze waarom ze hem liet praten. Hij begon niet meteen over zijn god. Ze vroeg zich af hoe lang hij dat vol zou houden.

- Waarom, vroeg ze quasi geïnteresseerd, is de zondag een bijzondere dag?

- Maar, mevrouw... Hoort u hoe stil het is? De serene rust...

- Natuurlijk rust de sirene. Morgen is het de eerste maandag van de maand, dan loeit ie weer volop.

- De serene rust. Sreen, omdat de zondag de dag is waarop...

Lynn hief een wijsvinger.

- ...waarop de mens, als Zijn evenbeeld, rust na gedane arbeid.

Bijna, dacht Lynn geamuseerd. Op zich vond ze het wel een interessant fenomeen. De zendelingen wisten inmiddels drommels goed dat ze hun god weg moesten moffelen, wilden ze niet meteen een deur in hun gezicht krijgen, maar dit veroorzaakte wel een probleem. Wanneer was de tijd rijp om in de hoge hoed te grijpen en je god aan zijn oren tevoorschijn te trekken?

- Ik werk niet, zei Lynn, dus hoeft ik niet uit te rusten.

- Dat spijt me, zei de man. Bent u al lang zonder inkomsten?

- Ik ben niet zonder inkomsten.

- U komt wel rond? Financiële problemen kunnen een mens veel verdriet bezorgen.

Dat gepoer, dacht Lynn meewarig, dat gezoek naar problemen, naar ellende, naar verdriet, omdat hij zich niet voor kan stellen, dat een welvarend mens ook maar iets met zijn god van doen wil hebben.

- Voor welke god werkt u? vroeg ze.

- U zei?

- Voor welke god werkt u? Is het een gereformeerde god, of een wedergeboren god, of een katholieke god?

- Mevrouw, er is slechts één god.

- Dat zal best, maar het is ondertussen wel een franchise onderneming. Gisteren kwam hier al iemand namens Jehova.

- Namens Jehova? klonk het verbaasd.

- Kan dat niet?

- Eigenlijk niet. Dit is sinds kort mijn district.

- Dus u komt ook namens Jehova?

- Ehhh... Om heel eerlijk te zijn, ja.

- Kijk eens aan, zei Lynn. U komt voor uw zonde uit.

- Kunt u hem beschrijven?

- Die andere vertegenwoordiger?

- De getuige, ja.

- Nee, in mijn intercom lijken ze allemaal op elkaar. Maar hij had meer met de zaterdag, moet ik zeggen. Over de zondag heb ik hem niet gehoord.

- Ach, mevrouw, dat zijn allemaal maar trucjes. We zijn toch geen Joden? Aan de zaterdag heb je niets.

- Dat zei ik hem. Al wist ik toen nog niet hoe de zaterdag verder zou verlopen.

- Is hij ook bij uw burens geweest?

- Misschien.

Opeens kreeg ze een idee.

- Weet u, zei ze op invoelende toon. Mijn buurman, op nummer zeven, die heeft het moeilijk.

- O ja?

- Ja. Hij is net ontslagen. Zit in zak en as.

- Ach jee...

- Hij is er zo slecht aan toe, dat hij zelfs bereid is om in uw god te geloven.

- Denkt u?

- Ik vermoed van wel. Aan mij heeft u toch niets. Ik ben overtuigd ongelovige. Daar heb ik een heilige eed op gezworen.

- O... Nou, dan denk ik dat ik maar bij uw buurman aanbel.

- Doet u dat. Hij zal u erkentelijk zijn.

- Ik hoop het. Nog een gezegende zondag verder, mevrouw.

- Ik mag niet klagen.

Lynn hing de hoorn van de intercom terug in de houder en keek naar de klok aan de wand. Een gedempt gezoem deed haar glimlachen. Het noodlot belde aan bij de buurman. Na ongeveer een minuut of twee ging ze naar buiten, de galerij op. Ze pakte de zak met huisvuil en liep op haar gemak naar de trappenhal. Toen ze de deur wilde openen, kwam het hoofd van een wat oudere man tevoorschijn, die zijn gezicht alvast op medelijden had gezet. Ze pakte de klink vast. Hij keek op en nam vlug de laatste treden, zodat hij hoffelijk de deur voor haar open kon houden. Lynn knikte vriendelijk en passeerde hem. Ze was al op de trap, toen ze hem hoorde zeggen:

- Pardon, mevrouw, u woont op deze etage?

Lynn draaide zich om. Ze tikte met gestrekte wijsvinger tegen haar lippen.

- U kunt niet praten? vroeg de man.

Nee, schudde Lynn haar hoofd.

- Dat spijt me. Ik wilde u slechts vragen of ik u troost kan bieden door samen met u in de bijbel te lezen. God heeft erbarmen met ons allen, ook met de stommen.

Lynn schonk hem een dankbare glimlach, stak een middelvinger naar hem op en liep toen de trap af. Eigenlijk, vond ze, was deze zondag niet veel anders dan gewoonlijk. Maar toch, ze was blij dat de week er bijna op zat.